

INTERJÚ

Gábor Ferenc helytörténész a kőröstarikányi magyarirtásokról

4.

ÉLETMÓD

Elhízás: szakemberek szerint nincs védekezési ösztön a bőség ellen

6.

SZÉLRÓZSA

Albániai úti riport: a poraiból újjászülető balkáni ország

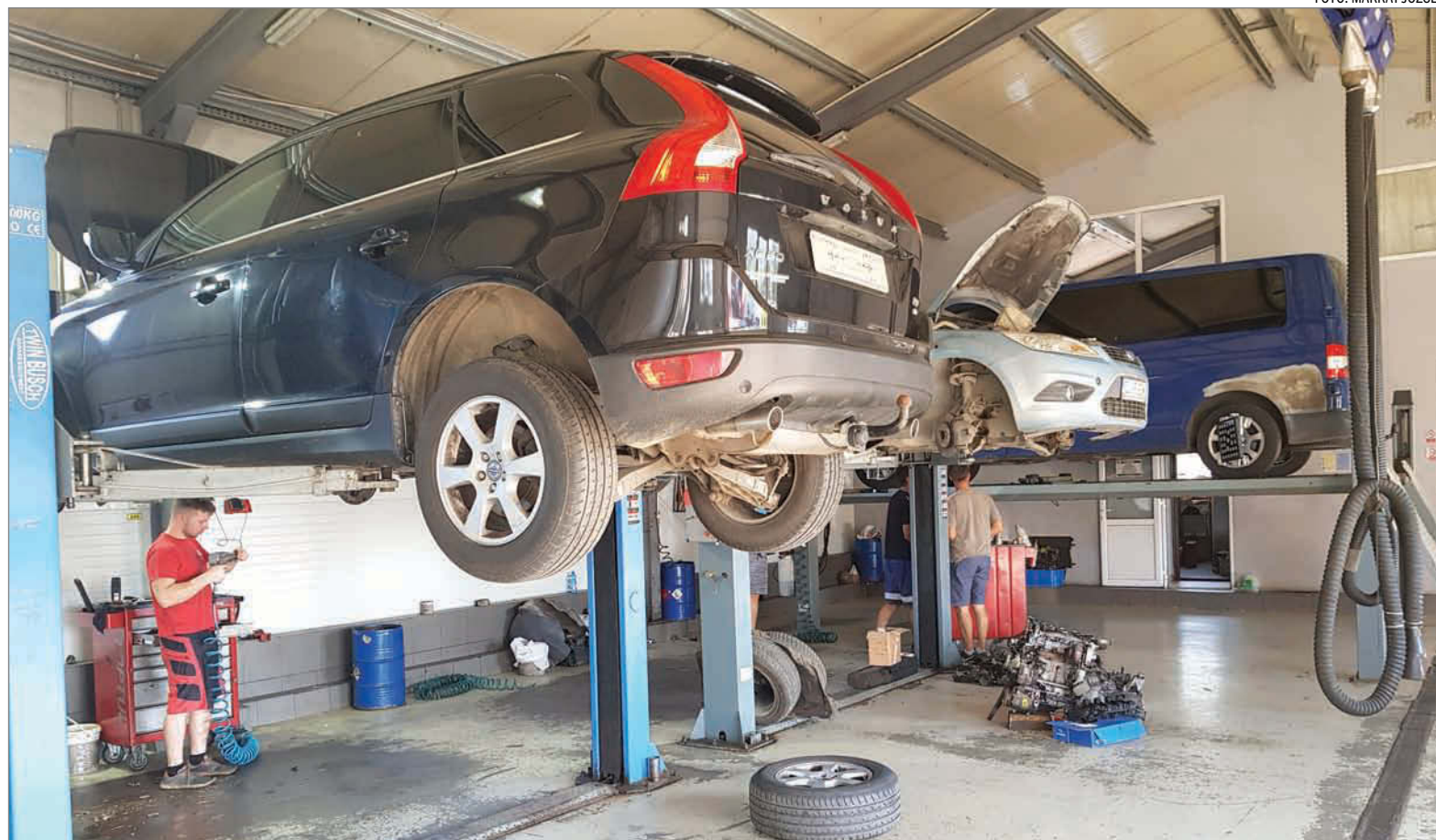
8-9.

Rengeteg autó és kevés szakmunkás

Kalotaszegi autószervez-tulajdonos tapasztalatai a vállalkozásra nehezedő gondokról

FOTÓ: MAKKAY JÓZSEF

Gépkocsik a magyarfenesi autószervezben. Itt is, mint a legtöbb cégben, a szakemberhiány okozza a legnagyobb gondot

Az átlagos erdélyi autószervez helyzete nem jobb és nem rosszabb, mint a gazdaság más területén levő cégeké. Habár egyre több a külföldről behozott és javításra szoruló személygépkocsi, az autószerveket egyre nehezebb fenntartani. A krónikus munkaerőhi-

ány és a gombamód elszaporodott illegális műhelyek súlyos próba elé állítják a cégeket. A Kolozsvár közelében dolgozó Kun Árpád Ferenc vállalkozó példája bizonyítja, hogy a legjobb szakemberek is falakba ütköznek.

10.

MAKKAY
JÓZSEF

VEZÉRCIKK

Mennyire jó nekünk?

Délvidéki és felvidéki magyarokkal is összefutottam a 20. Szent István-napi Néptáncfalókozó kalotaszegi helyszínén, Magyarfenesen, ahol a falunap három napig tart tucatnyi rendezvényvel, esti koncertekkel. Olyan ez, mint ha a héten elkezdődött Kolozsvári Magyar Napok előhírnöke lenne.

A bőség zavarát látva egy horvátországi magyar közösség-szervező tanár azt mondta, milyen jó nekünk. Magyar tömeget, sok fiatal, életerőt, lelkesedést lát, miközben arra gondol, hogy náluk, odahaza a 12 500 főre zsugorodott drávaközi, bácskai magyar közösség minden tagjára vigyázni kell, mert ha egy-egy településről egy többgyerekes magyar család külföldre költö-

zik, emiatt a helyi magyar oktatás megszűnhet.

Elgondolkoztam délvidéki nemzettársaink szavain, és azon, ahogy ide jönnek feltöltődni, önszerveződési modellt tanulni, megnézni, milyen hely az, ahol az utak mellett haladva még mindig magyarok lakta települések sorjázanak. Ahol tető alá lehet hozni három napig tartó falunapot, vagy sok száz rendezvényt számláló egyhetes magyar városünnepet.

E színes felhozatalnak az ereje, varázsa, közösségformáló és megtartó hatása valószínűleg nekünk már fel sem tűnik. A jóttal könnyebb megszokni. Sokan már alig emlékeznek a kincses város Funar-korszákára, amikor napirenden volt a ma-

gyarság zaklatása, megalázása, sértegetése. Ki gondolta volna húsz évvel ezelőtt, hogy Mátyás király szobra körül több tízezer ember megtorlás nélkül énekelheti a magyar himnuszot?

Bizony, halad az idő még akkor is, ha e változásokat természetesnek és magától értetődőnek tartjuk. Nyilván, aki csak kívülről látja e közösségi megnyilvánulást, és nem tudja, hogy az ünnepnapok mögött ott vannak a borús idők is román nemzetpolitikai szintre emelt magyar-ellenesség képében, nehezen érti, miért nem derűsebb, felszabadultabb, bizakodóbb az erdélyi magyarság.

Mégis, annak kell igazat adnom, aki – felmorzsolódásra, beolvadásra ítélt apró közösségek soraiból hozzánk érkezve

– másként lát bennünket, mint mi magunk. Több hitet, kitartást, életerőt lát bennünk, mint amit mi mindennapjainkban érzékelünk. Ha ez hiányozna a helyi magyar közösségekből, akkor nemcsak az Erdélyt keresztül-kasul behálózó magyar napok esnének ki életünkéből, hanem az önszerveződésnek tucatnyi más formája sem alakulhatott volna ki.

Az eltelt három évtized apró sikertörténetei bizonyítják, hogy több optimizmussal és közösségi önbizalommal felvértezve az előttünk álló akadályok éppúgy legyőzhetőek, mint ahogy a megváltoztathatatlanok hitt funari korszak után immár kilenc éve Erdély legnagyobb magyar városünnepét lehet évi rendszerességgel megrendezni.